

MUSIK OG MAGELØSHED - DER ER RØRE I ANDEDAMMEN

Det nystartede Villa Venire har sat 'Liv & Læring' som overskrift og taler om intense møder og samtalens kraft. Hvad har de gang i? Er strategi, mål og handlingsplaner helt yt?

Svarene er ikke så enkle, men der er røre i andedammen, når nogle af landets mest rutinerede systemiske og narrative konsulenter flytter sammen i en Villa og begynder at **spille musik for hinanden og tale om det mageløse.**

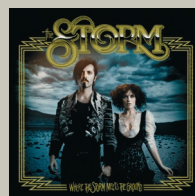
'Nærvær, en praktisk guide til at leve i nuet'

En bog af Ernest Holm Svendsen
Læs mere på www.bohdi.dk

Nærværs-konference: 'Nærværets erobring'

Ikke set før: Villa Venire afholder conference om nærvær d. 20. og 21. november! 'Lone Larsen er ved at bringe de sidste detaljer på plads til det, hun beskriver som et brag af en conference...' **læs mere s 3**

Musik

STORM "Where the storm meets the ground"

Cecilie Cornett valgte gruppen 'Storm', da det blev hendes tur til at lade musikken spille i Villa Venire.

**Læs om STORM, Grund
og Cecilie s 2-3**

Reception

Velkommen i Villaen!

Villa Venire holder reception fredag d. 20. juni fra kl. 14

Kig forbi!

Momentet & Bevægelsen

Home is where the heart is

Af Cecilie Cornett, Villa Venire

Den drevne rytme, ro, intensitet, violinernes lange klange, klaverets enkelthed, koret af stemmen i forgrunden: En beskrivelse af, hvordan Moment og Bevægelse bliver til indenfor samme forskellighed. Nu har jeg taget et valg for os: Du er både trådt med mig ind i beskrivelsen af nummeret: 'Where the Storm Meets the Ground' af gruppen 'The Storm' og i mine tanker om, hvordan dette musikstykke forbinder sig til mig og mit liv i Villa Venire. Det er jo enkelt og ganske mangfoldigt. Det er noget med, hvordan der skabes forbindelser mellem ord, stemninger, musik og oplevelser – og så hvordan vi vælger at beskrive dem, og hvad vi vælger at gøre med dem. På de interne 'Her & Nu' møder i Villa Venire er der etableret to søjler som overskrifter: 'Liv' og 'Læring'. Den af os, der har ansvar for at gøre noget med søjlen Liv, medbringer et musikstykke. Den mandag, jeg her refererer til, valgte jeg at spille The Storm's, Where the Storm Meets the Ground, for mine kolleger og forbinde denne musik med mit liv i Villaen. 'Mig' i Villa Venire er nyheden og forventningen, sansningen, det spirende, det mulige. Og så er der Grunden – den jeg står på, og hvorfra be-

I wanna live where the Storm Meets the ground

I wanna live just to have you around

Af Camilla Lindgreen, Atriumgården

Røre, Rytme & Vildskab

- Møde med Thorkild Olsen

"Det er nu over et kvartal siden, at Thorkild Olsen erklærede Villa Venire for åbnet, eller rettere satte byggeriet i gang. Siden er kursus- og uddannelsesstilbud som skudt op af jorden, Villa Venire folk rumsterer rundt ude i verden på opgaver, en Atriumgård med tilknyttede konsulenter har taget form, hjemmeside, annoncekampagne og nu også Avis Venire har set dagens lys. Thorkild Olsen er manden, der har sat dette røre i gang, og som lader ringene sprede sig i anedammen. Han har et fyldigt CV (regionsdirektør i Attractor, konsulent i DISPUK, personaleudviklingschef hos Danish Crown, personalekonsulent ved Danfoss og PA Consulting Group), og så beder han hver måned en flok af landets mest rutinerede systemiske og narrative konsulenter sætte sig ned og spille musik for hinanden. Hvad er der gang i? Thorkild taler om at 'skubbe' til blufærdighed og konventioner for at 'åbne sprækker' for det ekstraordinære. Han taler om at skabe rum for 'det mageløse'. Rum, der 'bringer til stede'; 'bringer til live' - og som han mener, der er for få af i dagens Danmark. Overalt, hvor man støder på Villa Venire, støder man også på ordene 'Liv & Læring'. I annoncer og på hjemmesiden kan man læse, at Villa Venire visionen er at skabe 'afgørende møder' og 'intensive forløb' under overskriften Liv & Læring. Man kan læse, at Thorkilds målsætning med Villa Venire er at sætte fokus på dette Liv og Læring, og i denne sammenhæng at 'netop mødet' bliver det vigtigste;

at et besøg hos Villa Venire først og fremmest udgør 'et møde med læring'. Tydeligvis er der gang i noget særligt i Villa Venire, men hvad betyder alt dette? "Disse ord, 'Liv & Læring', som udgør og vedvarende former Villa Venire visionen, er vel mest af alt udtryk for en insisteren. En selvfølgelig insisteren på faglighed og 'gøren sig umage' og især en insisteren på potentialet. Vi vil med vores tilgang overskride forsigtigheden og sammen med kunden eller kursisten komme ud over stepperne", forklarer Thorkild. Villa Venire visionen om Liv & Læring udtrykker således et ønske om hele tiden at blive endnu mere præcise i mødet med kursisten, kunden eller samarbejdspartneren. Om at sætte læringsønsket højest - fremfor dét, at Villa Venire arbejder ud fra systemiske, narrative, anerkendende, sprogfilosofiske, poststrukturalistiske, kompleksitetsteoretiske og løsningsorienterede tilgange. "Mødet bliver på denne vis intenst, og effekten på vores praksis er, at vi bliver mere legende, fleksible og lydhøre", forklarer Thorkild. Folkene i Villa Venire er således på den ene side temmeligt 'nørdede' i betydningen, at de tager Villa Venires teoretiske og filosofiske grundlag alvorligt og nærer et stærkt ønske om, at den konsultative og samtalemæssige tilgang er solidt begrebsmæssigt funderet. Det er nemlig overbevisningen i Villa Venire, at den enkelte konsulent ad denne vej bedre sættes i stand til at møde den kompleksitet, som Villa Venires opgaver afspejler, og som

kunder og kursister navigerer i til daglig. Thorkild udtrykker det således: "Når de systemiske og narrative perspektiver i den grad former vores praksis, så skyldes det først og fremmest denne nærmest sanselige oplevelse af, at de indeholder en grundlæggende anerkendende, relationel etik; et særligt blik på verden. Et blik, der hånd i hånd med en lytten hele tiden søger at strække sig og søger at forstå, hvilken logik der formes i momentet, og hvilken mening mennesker skaber og søger". På den anden side kan man læse på Villa Venires hjemmeside, at her ønsker man at være 'nørdede' med disse komplekse teorier, uden at de kommer til at stå i vejen i det enkelte møde med kursisten eller kunden. Når Villa Venire er i gang og i sving, er det altså ikke teori og begreber, der sættes i forgrunden. Som Thorkild siger: "Da betragter vi det mestendels som en klangbund for alt, hvad vi rører ved, uden at vi behøver at gøre et stort nummer ud af det. Vi håber, at vores konkrete praksis taler for sig selv".

Herligt! Faglig tyngde og stramhed ('Ny, stram uddannelse', står der for eksempel om Venire Uddannelsen) - uden dogmatisk løftede pegefingre eller relativistisk (handlings)lammelse, i og med at mødet, læringsønsket, sættes højest. Måske er det også det, der menes, når Thorkild i sit velkomstbrev på hjemmesiden skriver, at det må være muligt at drive de systemiske og narrative skoler videre, så disse praksisser ikke bare "...falder i pænt foldede reflek-

I wanna live
to see that
everything
is true

If I could only
have the
nearness
of you

If I could only
have the
nearness
of you

The Storm

stemte ting bliver mulige. Den teoretiske og kollegiale grund der giver mig kraft til at virkelig-gøre bestemte bestræbelser. Bestræbelser om Moment & Bevægelse – om betydning og forsækning og om det at være på vej i sin egen læring.

Det betyder noget at have hjertet med I det, man laver. Ikke fordi, 'det skal man', men fordi det bliver en del af den idé, man får om sig selv og den, man er. Når jeg er faglig, er jeg virkelig. Og den virkelighed har stærke forbindelser til de mennesker, jeg omgiver mig med i min professionelle hverdag. Så fornemmelsen af at kunne stå netop der, hvor stormen møder jorden, kræver ganske enkelt, at det er noget, jeg gør sammen med mennesker, der hjælper mig med at tænke videre, inspirerer, anerkender og alle de andre vigtige bevægelser ind imellem momenterne af, at noget lykkes godt.

”

Jeg tror, vi står ved
indgangen til et skifte.

sioner og strander ved tanken om, at alt er muligt”. For Thorkild er dét at benævne sig systemisk således ikke et kvalitetsstempel i sig selv, måske særligt den hastige udbredelse disse idéer har haft de sidste 10 år taget i betragtning. Men det ligger ham uendeligt meget på sinde at tage disse praksisser alvorligt, såvel som det gør for resten af holdet bag Villa Venire.

”

Det har i høj grad noget at gøre
med det gode (arbejds)liv - livet
i læringen og læringen i livet

Ifølge Thorkild kræver det både masser af træning og en hel del erfaring at mestre disse avancerede og kreative måder at drive konsulentarbejde på, og der gøres en dyd ud af mestringsen i Villa Venire. Og så er det samtidig lige netop her, at Liv & Læring visionen også sætter ind: Der, hvor der med fuldt overlæg er indbygget en sprække i selveste Villa Venires fundament. Sprækken hvor alt kan gro, sprækken til 'vildskab', sprækken der gør, at mestringsen aldrig når 100% i mål; at visionen aldrig helt nåes - hvorved den måske netop på paradoksal vis nåes. Thorkild udtaler: "Villa Venire visionen vokser jo vildt og uregerligt, i og med at medarbejdere, Atriumgården og samarbejdspartnere jo ikke

blot kobler sig på visionen men i alt, hvad de gør, bringer den ud i nye formationer og praksisser. At insistere på 'Liv & Læring' også internt efterlader mig med en primær ledelsesopgave, nemlig tillid". Hvad er det så, de rører ved, folkene i Villa Venire? Det har i høj grad noget at gøre med det gode (arbejds)liv - livet i læringen og læringen i livet. Thorkild har gjort sig en ikke ubetydelig mængde af erfaringer med vilkårene på det danske arbejdsmarked og har noget på hjerte, når det kommer til spørgsmål om arbejdsliv. Som han siger: "Mit hjerte banker for flere ting i denne sammenhæng. Det ene er ideen om rytmeskift. Det er en tung og heftig maskine, der banker på de danske arbejdspladser. Folk stædser rundt fra møde til møde, fra mail til mail. Når den store maskine banker, så lyder alt ens. Det ene møde afløser det andet. Man er halvt forberedt, halvt fordærvet. Forskellen mellem beslutningsmødet, brainstorm-mødet og ledelsesudviklingen forsvinder og efterlader denne gennemgribende oplevelse af at være bagud, at have alt for travlt.

”

Der kaldes på kompetencer, som vi kunne kalde hyper-navigation, meningsdannelse og fortællekunst

Der skal etableres nogle rytmeskift, så vi kan kende forskel. Så vi kan skabe rum og stemning, der matcher det behov og de mål, et givet møde eller projekt har". Set i dette lys giver det mening, at Villa Venire stabler en Nærværs-konference på benene. At der dvæles ved samtalsens kraft via en hel uddannelse, Samtale Uddannelsen. At Venire Uddannelsen handler om styring ind i alt det ustyrlige i moderne tiders voksende arbejds(livs)kompleksitet. Thorkild beretter om ønskerne, der lyder fra både private og offentlige arbejdspladser, om udvikling og refleksion; ønsker om at skabe gode arbejdspladser præget af dialog og anerkendelse. Men samtidig lyder det, 'vi har ikke tid'. Og prisen, der betales, er høj og alvorlig: Nemlig det, Thorkild kalder 'underskud af mening', og som mange kalder stress. De rører ved noget. Den er go' nok. Villa Venire har fat i noget og griber tidens bevægelser, mens de stadig er i bevægelse. Lad i denne sammenhæng Thorkild få de sidste ord: "Jeg tror, vi står ved indgangen til et skifte. Et skifte, som blandt betyder, at ledere, konsulenter og andre faggrupper skal udvikle helt nye typer af kompetencer. Nogle af de klassiske dyder såsom perfektionisme, forkromet overblik og 0-fejl kultur er under pres. Der kaldes på kompetencer, som vi kunne kalde hyper-navigation, meningsdannelse og fortællekunst".

Af Thorkild Olsen & Cecilie Cornett, Villa Venire

STRESS

- Hvad betyder det?

"Det vander sig. Det er ordet "stress", vi taler om. Ordet stress lider selv af stress. Alt det det skal nå. Så langt det skal strække sig, og så meget det skal kunne sige, dette ord, stress. Det gør reklame for et GPS navigationsanlæg, hvor det forsøger at foregøgle, at netop det specifikke anlæg mindsker oplevelsen af stress. At livet i bilen, mens den tætte trafik dytter forbi, bliver lettere. På samme måde som stress er at finde i et boligmagasin, hvor der, side efter side belagt med gult hyggelys, fortælles familien Danmark, hvordan den perfekte og godt designede jul kommer i stand som den Stressfri jul. En jul i fraværet af stress, så at sige. Hvor familien finder sammen i glæden over, at stress ikke er overskriften for dette års julefest på samme måde, som ordet også gøres til genstand for politikker.

At ordet stress efterhånden har mistet al betydning ved at få al betydning, kunne vise sig at være en fordel, fordi det vil tvinge os til at udvikle andre og mere præcise ord, som kunne guide os til også at forstå alvorlige fænomener, der omgiver os, og som ordet stress også står for at skulle sige noget om. Der er bare det, at vi må vente på at have nogle af disse nye ord i besiddelse, inden vi slipper ordet stress helt fri.

HER ER ET PAR HISTORIER, DER VISER HVORFOR:

Historie 1

En nær samarbejdspartner ringer og aflyser et ellers længe planlagt projekt. I telefonen begrunder han og maner til ro med ordene: "Bare rolig, det er ikke alvorligt, der er bare tale om jobrelateret stress. Lægen tager sig af det".

Historie 2

En ellers højt respekteret it-afdeling holder med nød og næppe sammen på sig selv under enormt tryk fra virksomheden, der ønsker flere, større og mere komplekse leverancer – og nu på kortere tid. Tårer, spændinger og meget lave tilfredshedsmålinger viser sig, og de lange sygdommeldinger er begyndt at tikke ind.

Historie 3

Hun har ikke tilbragt en aften i stuen med sin mand i flere år – undtaget herfra er søndage. Ordentlighed, professionalismisme og faglig ærekærlighed er farlige følgesvende, når strukturreformer og andet omstyrter store dele af den offentlige sektor.

Indtil videre, når vi møder mennesker og denne type af fænomener, benytter vi os af ordet stress. Det er ligesom det, vi har at gøre med. Men vi vander os - fordi lægen bruger det, boligmagasinet bruger det, GPS reklamen, HR konsulenten, horoskopet, fitness- centeret, terapeuten, forsikringsselskabet og, ja, alle mulige andre. Ét er, at ordet lider. Værre er, at mange mennesker lider. "Jeg lider af stress", kunne en person sige. "Ja, sikke noget, hvilken tid vi lever i", kunne en anden svare. Imens kunne vi tænke på de mennesker, som har travlt; de stærke, loyale og pligtopfyldende mennesker, som mistede sig selv undervejs. Blev syge, fik eksem, havde hukommelsessvigt, blev grebet af mindreværd og tvivl i enhver forstand, måtte opgive job eller fik stillet diagnosen: "Arbejdsrelateret traumatisering", som psykologen Nadja Prætorius netop har udnævnt som en mulighed. Der er noget med brug af ordet "tid" i forbindelse med stress, der forhekser og forbistrer os. Noget med den tid, vi lever i. Noget med den tid, vi har for lidt af. Som om tiden var en fast størrelse. Som noget vi lever af og lever i. Vi havner med andre ord i en snæver tids- og kalenderlogik, hvorfra vi forsøger at håndtere ved at hybernavigere. Når det ikke lykkes, og vi alligevel står med oplevelsen af trængthed, så går vi til lægen. Men hvorfor lægen, når det nu handler om tid?

En sygdomsmedligning giver os ikke nødvendigvis greb om tiden eller ligefrem værktøjer, som vi kan navigere med. Tiden er ikke så intolerant og stiv, som den ofte beskyldes for. Stivheden opstår oftest som resultat af vores egen måde at bruge tiden på. Når vi altid skynder os, så efterlades vi med oplevelsen af, at tiden er for lille og for snæver til det, der egentlig batter. Erhvervspsykolog Vibe Strøier taler om "mellemtid" som den tid, der eksisterer ved en fusion – tiden mellem en tilstand og indtil en ny tilstand indtræder. Den tid, hvor der er usikkerhed om opgaver, referencer og ansvarsområder. En tid som skaber uro og konflikter, da der er for få skilte at færdes efter.

Og måske er det denne mellemtid, vi bliver givet, når vi indtager idéen om det fagligt udfordrende job, den trivselsfyldte familie, den nærværende partner, den glade kollega, for nu at nævne nogle. En tid, hvor der hele tiden fremmanes en kommende og stabil tilstand, og en tid, hvor lige præcis den tilstand aldrig indtræder. Konstant flyttes den stol, vi sidder på. Nye referencer, nye porteføljer, nye service- eller dokumentationskrav, konstant nye skilte – eller, endnu værre, latent mangel på skilte. Heri tager stress ofte bo. Vi iler hinanden i møde med ordet stress, der dækker det hul, vi ser, når vi erfarer underskud af mening.

Vi kigger os omkring. Hvad er min opgave, hvem er mine kolleger, min chef. Hvordan lykkes vi

bedst, og hvordan får jeg en fornemmelse af, om jeg nærmer mig målet. Hvad er succeskriterierne.

Mens vi kigger, finder vi et mærkeligt skilt, hvorpå der står: "Regn den selv ud - Lav dine egne skilte". Når man så tøvende går i gang med sit hyper-individuelle navigationsprojekt, tikker en mail ind om evaluering af det fælles. Meningen flyder ud, og tiden flyder med. Og med det idéen om, at man må blive endnu bedre til at regne den ud. Man må kigge efter endnu flere svar på samme tid. Lige strække sig en anelse længere, strække sig sammen med ordet stress, så man i det mindste følges ad i for søget på, at fastholde en smule mening. Man kan ikke kalde det travlhed, dårlige møder, "alle disse mails", hovedpine, en overgang, "når nu projektchefen tiltræder, så " eller tid. Man er ligesom bare midt i det hele. Og kan kun sige: "Stress", for ikke at være helt særlig og ved siden af fællesskabet og forståelsen. Hvad skulle man ellers sige?

Et vigtigt ord forsvandt i mængden. Ordet "liv".

” en sygdomsmedligning giver os ikke nødvendigvis greb om tiden eller ligefrem værktøjer, som vi kan navigere med.

Livet forsvandt, og den vigtigste praksis på arbejdspladsen og i hjemmet forsvandt: Dialog. Vi stikker næsen så dybt i sporet, at vi får jord i ørerne. Undervejs mistede vi evnen til både at se og at høre. Vi behøver det heller ikke, for Stress står klar til at strække sig endnu en smule. Stress fik endnu mere at lave. Når evnen til at navigere på arbejdspladsen forsvinder. Når overtrækket på meningskontoen er for stort, når arbejdspresset forekommer uendeligt, så bliver tidslogikken ekstra stram. Den onde cirkel er sluttet, og vores viden om liv, dialoger og opmærksomheder, der rækker ud over anvendelsen af ordet stress, forsvinder.

Vi husker ikke, hvordan vi skal gøre med hinanden, når livet og dialogen går i stå. Vi kalder på ordet stress, og vi tier og nikker.

Ikke at der ikke snakkes meget. Uha da, nej. Der snakkes rigtig meget, rigtig hurtigt på rigtig mange møder. Vi er stadig meningssøgende, og vi navigerer med vores egne individuelle overlevelsprojekter.

Tilbage står en fordring af poetisk rækkevidde. Et kontraintuitivt projekt, der handler om at sætte farten ned og nå noget mere. At bringe kvalitet ind i dialogen. Og hold nu fast: Samtaler, der virker, er præget af tid, som ikke går eller løber, men som flyder. Flyder i uforudsigelige strømme af liv, idéer og sætninger, mødes med nysgerrighed og dvælen. Mødes med tilid. Det dybe åndedræt. Mødet. Rytmeskiftet. Vi efterspørger jo kvalitet i dialogen – den dialog, der kræver, at jorden skræbes fri af øregangene. Den dialog der skaber kvalitet i opgaveløsningen, i samarbejdet og i evnen til at arbejde målrettet og strategisk sammen med andre. Der er for så vidt ikke råd til at lade være.

Begrebet "moderne magt", inspireret af den franske filosof Michel Foucault, inviterer os til at forholde os reflektivt til en dominerende diskurs om stress. Hvordan benytter vi det sagesløse ord, der vrider sig og byder sig til, undertiden i ubejlsomt terræn? Hvad vil vi med det? Hvad tror vi, det kan hjælpe os til?

Praktikere med narrative rødder har oversat den undren til spørgsmål, vi kan stille ordet stress: Hvem er du, stress, og hvad har du gang i?

Hvad er nogle af dine største succeser?

Fortæl om nogle af de måder, hvorpå det er lykkedes dig at blive virkelig magtfuld i menneskers liv?

Hvilke fremherskende idéer benytter du for at få tag i mennesker?

Har du forskellige måder, du fungerer sammen med mænd og kvinder på?

Hvad fortæller du dem?

Hvad er det vigtigst for dig, at folk ikke ved om din måde at agere på?

Hvilken idé eller tænkemåde ville være din værste fjende, når du er i gang med at prøve at overtage folks liv?

Hvad ville være et tegn på, at folk er ved at vriste sig fri af dine klør?

At stille spørgsmål til stress (og ikke til individet, der erfarer, hvad der også kunne benævnes stress) opleves som både liv- og frigivende, fordi det åbner muligheden for andre typer af beskrivelser, end dem vi kender, når ordet stress er i blandt os. Stress ikke bare strækker sig, det agerer på alskens måder og kan lidt af hvert. Så hvor narrative spørgsmål har succes i én sammenhæng, så falder de pladask til jorden i andre. For stress kan være en led satan. Kan sætte sig i cellevægge, i maveskind og underliv. Kan alliere sig med vira og lægelogikker og har fast annonceplads i tidens fremherskende idéer. Så hvis der med disse betragtninger ikke anvises endegyldige svar, så kaldes der i det mindste på stor opmærksomhed og opfindsomhed.

” Og så, Tid ikke er det samme som tid.

Opmærksomheden rettes på selve ordet og anvendelsen heraf. Opmærksomheden minder os konstant om, at vi sjældent ved, hvad vi taler om, når vi mødes i ordvekslinger med brug af ordet stress. Og hvordan det at mødes i en søgen efter livsnødvendig mening simpelthen bliver farligt, når vi glemmer, at der ligger andet og mere i mødet end en forklaring, der begynder og ender med stress.

Vi bliver simpelthen nødt til at afklare ordet stress med hinanden i de sammenhænge, hvor det optræder.

Opfindsomheden er en opfordring. En opfordring til at udvikle begreber, sætninger eller metaforer, som kan aflaste stress, så travlhed & syg af stress ikke er det samme. For mange opgaver & underskud af mening ikke er det samme. Dårlige møder & kvalitet i dialogen langt fra er det samme.

Og så, Tid ikke er det samme som tid.

Vi vander os sammen med ordet selv. Stress kalder på enorm opmærksomhed. Det har samtidig brug for nye vinklinger, nye og flere navne. Ellers havner vi i det paradoks, at den enorme opmærksomhed gør ondt værre.

AT SPISE ET ÆBLE

Hvis du vil opleve verden, som den ser ud uden hjernens filter af automatisk genkendelse, så kan du prøve følgende:

Spis ganske enkelt et æble og brug mindst 20 minutter på det, mens du retter så meget som muligt af din opmærksomhed mod de enkelte momenter i processen. For mange kan selve det at bruge 20 minutter på en så almindelig aktivitet være nærmest uoverkommeligt (hvilket er påfaldende i forhold til, hvad vi ellers kan finde på at bruge 20 minutter på). Men for alle gælder det, at når man bagefter sanser verden, oplever man en intensitet i farver, lyde, lugte, former og følelse, som er ganske overvældende. Man er pludselig nærværende.

Kilde: www.naervaer.nu

Af Camilla Lindgreen, Atriumgården

Nærværets erobring

– konference om nærvær i Villa Venire

Lone Larsen fra Villa Venire er ved at bringe de sidste detaljer på plads til det, hun beskriver som et brag af en konference. ”Stort set alle de ønsker, vi har haft til denne begivenhed, er gået i opfyldelse, og vi glæder os usigeligt meget til at invitere folk indenfor til en, er vi overbevist om, helt særlig oplevelse omkring emnet nærvær”, udtaler hun.

Når Villa Venire har valgt at sætte to dage d. 20. og 21. november 2008 i scene omkring emnet nærvær, så skyldes det flere forhold. Ét er en dyb interesse for vilkårene på det danske arbejdsmarked, hvor evnen til at navigere bliver mere og mere afgørende, samtidig med at flere og flere mister greb herom. Nøglen til at nå det meget, der skal nås, gemmer sig overraskende steder, blandt andet i evnen til at tage farten ud og skabe nærvær for sig selv og andre. Samtidig kommer inspirationen til konferencen fra de mange mennesker, som Villa Venire har samtaler med. Her er det et gennemgående tema, at rigtigt mange gør sig umage med at skabe livskraft og glæde, og at denne gøren sig umage nogle gange får karakter af et projekt på lige fod med at arrangere fødselsdag, passe haven, løbetræne og bygge ’gør-det-selv-køkken’.

At konferencen hedder ’Nærværets erobring’ afspejler således den dobbeltheden, der for mange mennesker er forbundet med nærvær. På den ene side det brændende ønske, som flere og flere nærer, om at gøre nærværet til en integreret del af livet. Og på den anden side de mange strukturer, vilkår og vaner i arbejds- såvel som privatlivet, der stiller sig

i vejen herfor. Konferencen ønsker med andre ord både at komme nærmere drømmen og samtidig tage fat dér, hvor det nogle gange gør ondt. Hvilke tyve i natten er det, der evner at stjæle det nærvær, som så mange mennesker ønsker at komme nærmere?

”
Evnen til at være nærværende bliver mere og mere vigtig i vores effektive og moderne dagligdag

Til at skabe nærvær omkring emnet nærvær har Villa Venire inviteret blandt andre Ernest Holm Svendsen til at stille op som hovedtaler på konferencen. Ernest Holm Svendsen er cand. mag. i dramaturgi og multimedier, improvisationsskuespiller og forfatter til bogen: ’Nærvær - en praktisk guide til at leve i nuet’ (Gyldendal 2004). Han har været ansat som underviser i kreativitet og kommunikation på Aarhus Universitet, som ekstern lektor i innovation på Aalborg Universitet og arbejdet som konsulent i et internationalt IT-konsulthuset. I dag driver han firmaet, ’Kunsten at være menneske’, hvor han laver kurser og udviklingsforløb for ledere og medarbejdere i det private erhvervsliv, først og fremmest baseret på sit arbejde med nærvær og improvisation. Under overskriften: ”Nærvær - kunsten at være tilstede i nuet” udtaler Ernest Holm Svendsen til Avis Venire: ”Evnen til at være nærværende bliver mere og mere

vigtig i vores effektive og moderne dagligdag. Om det drejer sig om relationer til kunder, venner, kolleger eller familien, er vores evne til at være fuldt og helt tilstede sammen med dem afgørende for kvaliteten af vores samvær og for de resultater, der kommer ud af det. Før i tiden var det ikke så svært. Tempoet var et andet, og livet var fyldt med pauser, hvor tankerne kunne falde til ro. Men i dag lever vi under et konstant krav om at være på forkant, som hele tiden tvinger os videre. At være nærværende kommer derfor ikke længere af sig selv. Det kræver, at vi beslutter os for det, og at vi over os. Heldigvis kan det sagtens lade sig gøre”.

Dette er budskabet fra Ernest Holm Svendsen, som på konferencen vil føre os ind til centrum i fraværets mekanik og præsentere et fascinerende koncentrat af psykologi, hjerneforskning, improvisationsteori og praktisk indsigt i den menneskelige natur. Med klare eksempler og enkle øvelser tilbyder han en konkret anvisning på, hvordan vi alle kan slå autopiloten fra og tilbageerobre vores naturlige og spontane evne til at være nærværende. Du kan læse mere om Ernest Holm Svendsen på www.kavm.dk

På www.villavenire.dk kan du løbende læse om konferencen samt se program.

Møde-stedet **Atriumgården**

MIT MØDESTED

Når jeg associerer frit over begrebet mødested, kommer jeg til at tænke på området foran kaffeautomaten på mit snart tidligere studiested, pladsen under uret på Hovedbanegården, ankomstterminalen i Kastrup Lufthavn, min kærestes entre, mine forældres store stue, fodboldklubbens omklædningsrum osv. Alle disse steder er for mig mødesteder. Det er steder, det er kontekster, hvor jeg møder andre og selv bliver mødt.

Når jeg tænker på mødesteder, kommer jeg dog ikke kun i tanke om forskellige kontekster. Jeg kommer også i tanke om diverse tekster. Jeg kommer til at tænke på bøgerne. Bøgerne er for mig også mødesteder. I de skønlitterære af slagsen møder jeg fiktive figurer, som inspirerer mig, underholder mig, udfordrer mig, stjæler min tid, får mig til at grine, får mig til at græde mv. I de mere (alvorlige) teoretiske af slagsen møder jeg ord, refleksioner og teorier, som bevæger mig, som får min hjerne til at slå knuder og som får mig til at tænke anderledes.

Et mødested er for mig altså mange ting. Det er et fysisk sted, et virtuelt rum og en litterær verden. Fælles for alle disse mødesteder er imidlertid, at det er zoner for min nærmeste udvikling. Det er zoner, der gør noget ved mig, som forstyrrer mig.

For mig at se er Atriumgården en sådan zone. Et sådant sted. Det er et mødested, et mellemrum, et tilstedeværelse. Det er sted, som med dets mennesker og tekster muliggør en bevægelse, en berigelse og en begavelse hos mig (Mattias Due Madsen, Atriumgården).

ET MØDE-STED

Klikker man sig ind under, 'Hvem er Villa Venire' på Villa Venires hjemmeside, vil man se, at der under 'Atriumgården' står: "Læs mere her om de konsulenter og psykologer, som Villa Venire har et særligt tæt fagligt og udviklingsmæssigt samarbejde med". Flere er på vej, men lige pt. er vi fire sådanne konsulenter/psykologer, der jævnligt tropper op i Atriumgården, hvor vi mødes med folk fra Villa Venire. Atriumgården er nemlig først og fremmest et møde-sted. Et sted hvor mennesker, tanker og praksisser mødes. Hvor idéer udvikles og udveksles, og viden bliver til væren og deles i verden. Det er et mødested midt i intense arbejdsliv; et fælles mødested for folkene i Villa Venire og os, der er tilknyttet Villaen som nære samarbejdspartnere.

”
**Et mødested er for mig
altså mange ting. Det er et
fysisk sted, et virtuelt rum
og en litterær verden.**

I Atriumgården finder møder sted, der gør nye, overraskende og anderledes relationer mulige. Idéen om og troen på, at viden ikke er til at eje, men vokser og virker ved netop at gives fri, er noget af det, der skaber ånden og stemningen, når vi mødes her. På denne måde er Atriumgården en konkret udmøntning af Villa Venire visionen om Liv & Læring. I dette tilfælde ambitionen om 'gennemsigtighed': Om åbne vinduer og døre mellem Villa og (om)verden. Om at

lade Liv og Læring flyde frit og vokse vildt i og med mødet.

Måske er Atriumgården sprækken i Villaens fundament; det sted, hvor 'vildskaben' tager plads - hvor Livet vedvarende vokser ind i Læringen, eller Læringen kommer til Live(t). Den viden, de praksisser, de produkter, det nærvær, de spørgsmål og de tanker, der bliver levende i og med Atriumgården, er med til at sikre en konstant væren skarp på sig selv og det virke, vi alle til enhver tid har gang i. På den måde giver møderne i Atriumgården næring til de arbejds kontekster, vi indgår i, hvadenten disse ligger i eller udenfor Villaens vægge.

Vi, der kommer i Atriumgården som Villa Venires samarbejdspartnere, har hver især indgået en samarbejdsaftale med Villa Venire om bestemte arbejdsopgaver og ydelser. Og hver især har vi fået et sæt nøgler til dette mødested i Villaen og dermed en invitation til konkret og kreativt at stable Atriumgården på benene - som refleksionsrum, som produktionsværksted og måske til tider som en slags sinds-tilstand. Vi har altså gang i flere ting. For tiden en Parsejlads, et vidensudviklingsprojekt og Avis Venire som eksempler. Og så er vi i gang med at definere og etablere os selv som netværk, fællesskab, gruppe.

Har du opmærksomheder, kommentarer eller bare noget på hjerte, så skriv endelig til os.

Du kan læse mere om Atriumgården og os på www.villavenire.dk

Af Camilla Lindgreen, Louise Windfeldt Holt, Mattias Due Madsen & Signe Steenberger, Atriumgården.

Leder

Af Direktør Thorild Olsen,
Villa Venire

Autoimmune reaktioner

Der hersker et raseri blandt mellemledere og fagprofessionelle på mange danske arbejdspladser i dag – ikke mindst indenfor social- og sundhedssektoren. Et raseri der har svært ved at finde form og konkret stemme, hvorfor det efterlader den enkelte leder eller fagperson med en oplevelse af frustration og handlingslammelse. Raseriet har mange ting på sinde og vil især fortælle historien om manglende råderum og om ledelseskraft, der langsomt men sikkert siver ud af hænderne på ellers ihærdige og ambitiøse ledere.

Raseriet, som også finder energi i moralsk indignation, forekommer umiddelbart uhensigtsmæssigt og slider selvsagt på de kollegiale relationer i dagligdagen. Effekten af raseriet er mudret, udløser konflikter og personlige diskvalifikationer. Men måske er det det, der er brug for. Et sandt raseri. Et opråb. Det er jo ikke vanvidspersoner, der er røget op i det lilla felt. Det er professionelle, der vil fortælle os alle en vigtig historie – inden det er for sent.

Egentlig er det højst overraskende og paradoksalt, at der tales om manglende råderum og udhulet ledelseskraft i en tid, hvor arbejdspladserne ellers agerer med teams, uddelegering af ansvar, værdibaseret ledelse og rammestyring. Disse dagsordener og de medfølgende diskurser om, hvad det vil sige at være professionel på den moderne arbejdsplads, er der stor interesse for, hvilket i sig selv forstærker ovennævnte handlingslammelse. Hvad sker der?

Ind i mellem sker der det, når en krop med sit immunforsvar skal bekæmpe en sygdom, at immunforsvaret så at sige slår over på autopilot og fortsætter, selvom sygdommen er bekæmpet.

Disse tilfælde, kaldet autoimmune reaktioner (eller autoimmun sygdom), er meget kritiske for patienten, da immunforsvaret angriber kroppens egne celler. Ledere og fagpersoner lider i overført betydning under, at offentlige danske såvel som private virksomheder udsættes for autoimmune reaktioner. Kort fortalt. Tiltag, der i udgangspunktet kan virke sunde og naturlige, ender med at blive livstruende.

Når Justitsminister Lene Espersen råber ”strenge straffe” hver gang, der omtales en alvorlig forbrydelse i avisen, så kan det jo i udgangspunktet forekomme både naturligt og sundt. Her er imidlertid tale om en autoimmun reaktion, der skaber usundhed i hele systemet og, viser al erfaring, ikke formår at mindske kriminaliteten men derimod skaber et mere råt miljø. Når

der bliver flere og flere at disse typer af reaktioner, så skyldes det, at der er så kort tid. Kort tid til at tænke sig om. Kort tid til at være synlig. Kort tid til at reagere. Det skal gå helvedes stærkt.

Det samme gælder på arbejdspladserne. Tag et sygehus. Et hav af aktører ”ejer” de dagsordener, der sætter vilkår for dagligdagen på et sygehus. Regering, myndigheder, region, sygehusledelse, patientforeninger, medier m.v. Hver af disse aktører skal agere lynhurtigt, være synlige og vise resultater. Rammer, værdier og delegering demonstreres effektivt. En fejlbehandling udløser yderligere dokumentationskrav. Effektivisering udløser nye kvalitetsprocedurer. Dårlig trivsel udløser yderligere kvantitative evalueringer. Det virker sundt at reagere på fejlbehandlinger, dårlig trivsel eller dårlig økonomi. Men fordi visdommen og det overordnede sigte forsvandt i den ekstremt fortravlede eksponering, så er immunforsvaret godt i gang med at slå patienterne ihjel.

I dag benævnes anerkendelse nærmest dagligt som den medicin, der kan få ovenstående patienter til at overleve. Anerkendelse kan måske sikre overlevelsen lidt tid endnu. Skal vi bevæge disse loyale og arbejdsomme mennesker fra at overleve til at leve, så kalder det på noget andet og mere end anerkendelse. Tillid!

Villa Veje

INTRODUKTIONSKURSER
NARRATIV METODE
D. 22. MAJ 2008
SYSTEMISKE PERSPEKTIVER
D. 5. JUNI 2008
VENIRE KOMPASSET
17.-18. JUNI

KURSER
EFFEKTIV MØDEDELSE
D. 2.-3. SEPT. 2008
DIALOGMETODER AD LIBITUM
D. 15.-16. SEPT. 2008

VENIRE UDDANNELSEN
Navigation, mening og forandringer midt i kompleksiteten. Procesfærdigheder, kommunikation og fortællinger.
MODUL 1: D. 8.-10. OKT. 2008
INFORMATIONSAFTEN:
TIRSDAG D. 20. MAJ 2008 KL. 17.00-18.30

PROCESKONSULENTUDDANNELSEN FOR PÆDAGOGER:
Positioner, Værdier, Indsatser, Sprog, Feedback
Du erfarer, at din viden efterspørges. Du tvivler til tider på, hvad man kan kalde det, du ved
Du vil kunne skabe pædagogiske resultater
Du udfordres i den kompleksitet, der møder dig
STARTDATO: D. 11. SEPTEMBER 2008

RECEPTION!
Villa Venire slår dørene op og holder reception
FREDAG D. 20. JUNI FRA KL. 14
KOM OG HILS PÅ!
NÆRMERE PROGRAM FØLGER...

SAMTALE UDDANNELSEN
Sprog & kommunikation
Pauser & nærvær
Feedback, fortællinger & færdigheder
Fordi du tror på, at gode samtaler er afgørende for din professionelle praksis
INFORMATIONSAFTEN:
TIRSDAG D. 13. MAJ 2008 KL. 17.30-19.00

KURSUS – SPECIELT FOR PAR: PAR SEJLADSEN
LØRDAG D. 7. JUNI 2008

PROCESKONSULENTUDDANNELSEN FOR PSYKOLOGER I PPR:
Positioner, Organisationer, Værdier, Færdigheder, Kommunikation
- En særlig proceskonsulentuddannelse for psykologer i PPR der vil mere!
STARTDATO: D. 21. AUGUST 2008

NÆRVÆRETS EROBRING: KONFERENCE OM NÆRVÆR
Kunsten at leve i nu'et
D. 20.-21. NOVEMBER 2008

Læs mere på
www.villavenire.dk

VANDRINGEN: EN SKABELSE AF LIV & LÆRING
Dine afgørende skridt i livets sitren, længslen, letheden og fortællingslandskaber
PS: Hvor let synes du, det er at tage livet alvorligt?
FØRSTE MØDEDAG:
D. 11. SEPTEMBER 2008

T: 2785 3920
info@villavenire.dk

villa Venire

Mit liv som Avis

”Sjovt er det ikke altid at være avis, men det er ikke mange, der kan prale af et liv som mit. Jeg kommer omkring. Fra turen i metroen over indkøbsruten under armen til cykelturen gennem byen i cykelkurven. Fra fjernsynsstuen under fjernbetjeningen ved siden af strikketøjet til køkkenbordet mellem kaffekopper og kagetallerkener. Fra natbordet til badeværelset. Jeg er sågar blevet brugt til at pakke fisk ind i (!), og til tider havner jeg på skraldespandens bund...”

HVORDAN GÅR DET MED DIN AVIS?

Send os et foto med et par linier, der viser, hvordan Avis Venire kommer omkring på mindeværdige, markante, mærkværdige eller mystiske steder i verden og i dit liv!

DE TRE BEDSTE FOTOS MED BESKRIVELSE PRÆMIERES:

FØRSTEPRÆMIE: 2 kursusdage hos Villa Venire
ANDENPRÆMIE: 1 kursusdag hos Villa Venire
TREDJEPRÆMIE: En coachingsamtale

Sendes til: heidi@villavenire.dk
eller Villa Venire, Langebrogade 4, 2. Sal, 1411 Kbh. K.

KONSULENTORDBOGEN

Forstå din konsulent

EMERGENS Anvendes oftest i betydningen modsat ”essens”; som regel i forbindelse med, at konsulentens kompetencer ikke rækker til at svare meningsfuldt på spørgsmål. Emergens anvendes ikke sjældent fejlagtigt som udtryk for en bagværksingrediens, se ”marengs”.

INVITATION Metafor ofte benyttet af konsulenter som erstatning for en klar instruktion. Eksempel: ”Nu vil vi gerne invitere jer ind i en øvelse, der...”. Betydning: ”Det, I skal nu, er...”

MATURANA Mytisk bjergtinde i Sydamerika. Legenden siger, at tinden er omkranset af en evigt blafrende sky med form som et halstørklæde.

REDAKTION

Thorild Olsen, Villa Venire
Camilla Lindgreen, Atriumgården

ILLUSTRATIONER, FOTO OG GRAFISK DESIGN

Edvard/Emil grafisk design, edvard.emil@gmail.com, T 26251073
Forside: Katharina Havig Solnørdal, til.katharina@gmail.com, T 61663979
Martin Schwartz (post@martinschwartz.dk), T 25142149
Mikkel Østergaard, www.mikkelostergaard.dk, T 40161514
Nærværillustration/Æble: Istock Photo